

מתנות-סופרים

(הערה לספר היובלי של הרואר')

ברירה וללא הקפדה. ואמשר שאין
בוררין, כדי לקיים מה שנאמר: מאה
כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את
תרומתי, אמנם אין לקיחה כעריכה דמיו.
אולם גם הלקיחה סתם ניתן לה הכשר
מבני-מערבא שקדמו במלאכה זו: זכורה
תשורת סופרינו לקק"ל ולקורא: המסבה
והמענית. ללמדנו: ספר יובל זה —
הסוף ביה והפוך ביה דכולי ביה:
קיצקין ובר-טובה והשירה התורינית של
משוררינו באמריקה, צירניהובסקי ושניאור,
ווינצ'בסקי הסבא וזילברבוש הישיש,
צבי דיזנדרוק והמטיף המסואר מסליאנסקי
ואף מ. מ. דוליצקי בא ומחת-
שי בירו לשפה היפה השרידה היחידה.
ברם אין לוקין על שנות וספר

שניב עמודים. קרי: שלש מאות
חמשים ושנים עמוד.
דברים שנכתב של למעלה ממאה
סופר בישראל, רובם מאמריקה וקצתם מאי.
סולין, ליטא, רומניה, נליציה, פארים,
וינה, ברלין ופראג. בקיצור: שפע.
עשירות מופרות, שבאתנו שלא באשמת
העורך המודה ומתודה בראש. הקובץ
לדברי ספרות ועיון לאמור: מגליון
לחוברת ומחוברת לספר—אלה היו גלגולי
ההוצאה המיוחדת לכבוד המש שנים
לעתוננו. משמע: תוספת שירדה בהיסח
הרעת. וצריך להודות: הגלגולים שלא
במתכון השמיעו את שלהם ובשערי-
הספר הגנו נתקלים בתצבורת סימונית
של דברי-ספרות, שנתנכנו בזה ללא

ושלאכי על שמעון גינזבורג ושמעון גינזבורג על א. א. לייסיצקי וא. א. לייסיצקי על הלל בבלי. לא בריתי חלילה, את הדברים מלבי הרע, כי הלא כחוננים וחתומים הם כספר היוכל של הדוארי. וצריך להניד: בשלשלאות הנזכרות לא נדלתה חלילה, מסגרת ההערכות ועוד היר נסויה, לא יפלא אפוא, שדוקא כאן מצא לו אנרך משלנו העוסק בבקורת בקעה להתנדר בה ולשפוך דטעות שליש על, חוסר יד אבהית מטפלת מתוך אהבה ומסירות בכל נצניספרות רכים וכי ואנב אורחא הננו זוכים גם להערכה של נצן רך כזה, העולה וצומח על קרקע חיינו החדשים, ודוקא בספריוכל, ולא יפלא אם מתוך בולמוס של הערכה נפלטות מרגליות נאלה (בהערכה על ספיין ווייז): גברתן בעל קימה ובעל גבורה, הסון כאלון, מוצק כארו וגמיש באותה שעה בכל יצורינו כאחד האקרובאטים המפליאים הוא האיש הזה, וקולו — חוצב להבות-אש, קול המרעים בעו וגבורה ובהוד ובהדר רב כזה, דומה שהבולמוס מעביר את הבריות עד דעתם.

המלה העברית תיקר מאד ווו הנשמעת מעבר-לים — שבעתים, אולם מי שרש, שאהבה חכמה על כל פשעים — הגדיף לדרוש ואין להשמע לו תמיד, והטעם פשוט: למען האמת, ד. ש.

שנתברך ביותר שלא מרצון-בעליו ספור מעונשין, אלא יש גם זדנות, בפתח-הספר נמצא כתוב: יש שרטוט אחד בספר זה, שבו ודאי ירניש הקורא ביותר ועליו כדאי לעמוד — דבר-המאמרים וחרשימות על סוסרי-אמריקה. לענין זה יחסה ומיחסת המערכת חשיבות מיוחדת ולקביעתו התכוונה בכל כח-כונתה, משום שראתה בזה מצוה ספרותית גדולה, שהגיעה שעתה, ובאמת: הקורא מרגיש, כאילו הושיבה המערכת את הסופרים על האבנים ופקדה עליהם: העריכו, ושמא גם הוסיפה: ומוטב שתאריכו, כתוב לעיל במפורש: התכוונה בכל כח-כונתה, בולמוס של הערכה, מה שקורין en gros, הכל מער כין והערכתם כשרה, וההערכות מתלכדות לשלשלאות שטבעו-תיהן אחוזות זו בזו, ובוה ניתנות כמה דוגמאות: בא קומרוכסקי ומעריך את ק. וייטמן בא מיד וייטמן וכותב על חיים גרינברג; דיר הרברט כותב על ש. ברנשטיין בא ברנשטיין וכותב על אברהם לסיין; ש. הלקין מעריך את י. י. וואהל בא וואהל ומעריך את ש. ב. מקסימון; חומרוב כותב על אברהם שוער ואברהם שוער על צכי שרפשמין ושרפמין על מ. ד. ברנדשטטר וגם הוא כידוע, אחד מסופרי הדוארי, והנה גם שלשלת ארוכה: מנחם ריבולוב כותב על ש. הלקין וש. הלקין על מלאכי